

nofreeusernames

Den
po dni

COO
BOO

Den po dni

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

nofreeusernames
Den po dni – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

 ALBATROS MEDIA

Den
po dni
nofreeusernames

COO
BOO

Ahoj!

Jsem Ola alias Nofreeusernames a miluju:

1. advent a každý rok si kupuju minimálně pět kalendářů,
2. romantické feel good příběhy, které už pár let píšu.

Tahle knížka je spojením obou těchto lásek a bude vás provázet až do Štědrého dne. Má celkem dvacet čtyři kapitol odpovídajících dvaceti čtyřem dnům adventu, které prožívá hlavní hrdinka Addie. Každý prosincový den si otevřete jednu kapitolu, stejně jako byste otvírali okénka čokoládového kalendáře, a 1. prosince si přečtete Addiin 1. prosinec a tak dále. Stačí si třeba pomocí pravítka roztrhnout perforovanou část a otevřít kapsu, ve které se ukrývá kus příběhu pro daný den.

Schválně, dokážete nečíst napřed? Nebo neslupnout celou knížku během pár dní před Vánoci? I když nakonec proč ne, je vaše, čtěte si ji tempem, které vám sedí.

Užijte si advent, Vánoce i příběh o tom, jak se Adeline Redwoodová neplánovaně zamilovala do Jaxona Blacka.

Pusťte si playlisty ke knize!

<https://www.cooboo.cz/c/den-po-dni/>

21

10

22

5

12

2

23

17

19

18

14

FOURTH
WING

1. PROSINCE

NEDELE

VÝZVA:
ZAČNI SI PSÁT
ADVENTNÍ DENÍK

VÁNOČNÍ SONG:

Home Alone:
Holiday Flight

KOUKNI NA:

Dash & Lily

DNEŠNÍ VIBE:

Almost (Sweet Music)
Hozier

Let's get lost
and let the good
times roll

Když máš FOMO z BookToku
a musíš si neplánovaně
koupit knížku

Tohle je příběh dvaceti čtyř dnů života Addie Redwoodové
Dnes ráno jsem stoupla do kaluže krve uprostřed naší
koupelny
Všechno to začalo tím, že jsem přišla o svého nejlepšího
kámoše
Za svůj život jsem přečetla přes tisíc knih (počítám
i leporela), a stejně nevím, jak začít. Tak prostě nějak
začnu.

Addie

Co děláš?

Scott

Učím se na ztřešší test samozřejmě!

Addie

Jo, jasně, já taky

Scott

Addie

Jistě tam bude otázka na holku,
co jde po osmnácti letech strávených
ve věži na rande s prvním klukem,
který jí vlezl oknem do pokoje,
navzdory faktu, že se na to její
chameleon tváří trochu skepticky 🦎

Scott

Na vlásku?

Addie

Scott

Ty a tvůj crush na Flynn Rychlíka! 🥰😏

Scott

Já odpočívám od učení v gymu 🤔

Addie

Připomeň mi, od kdy je mučení ve fitku relax?

Scott

Neubýlo by tě, kdybys to někdy zkusila, nebo, já nevím, JAKÝKOLI POHYB 😂😂

Addie

Právěže ubýlo! A já si svoji sexy knihomolskou figuru nehodlám zkazit nadbytkem svalů 😏

Addie

A navíc nejsem úplně lemrá, hodně tancuju 🕺

Scott

To sice tvrdíš, ale ještě tě při tom nikdy nikdo neviděl!

Addie

Tancuju tajně, protože to neumím 😏

Scott

Kdyby sis vzala trikot a šla někdy se mnou do fitka, polovině kluků by z těch tvých knihomolských předností vypadly oči z důlků 😏. Nechci tě do ničeho nutit, ale to cvičení ještě zvaž, mohla bys tu potkat muže svých snů 😏

Addie

Ne, díky, můj klučičí radar je dlouhodobě nefunkční, takže zůstanu navždy single

Scott

Po miliontém: neudělala jsi ze mě gaye, byl jsem na kluky dlouho předtím, než jsme spolu začali chodit, jen jsem si to nechtěl připustit

Addie

Ráda jsem pomohla 🙄

Scott

Navíc z jedné kapky není moře

Addie

Pamatuješ na Wildera, do kterého jsem byla zabouchnutá ve druháku? Minulý týden rozflákal auto, když jel opilý z pařby

Addie

A Carter, má dlouhodobá platonická láska, letos v létě zbouchnul Jules a vykašlal se na ni

Scott

Tři kapky na moře taky nestačí? 🤔

Addie

Jsem marná! 🙄

Scott

Ještě že máš tak dobrý vkus na kamarády (ukazují na sebe) 😎

Addie

Jo, vybrala jsem si kámoše, co se pozitíř odstěhuje do jiného státu. Dobře já! 🙄

Scott

Nedáme ve čtyři sraz v Blackově knihkupectví? Něco pro tebe mám, abych ti to aspoň trochu vynahradil

Addie

Co?

Ani máma, která je zrovna teď někde uprostřed Antarktidy, na sobě nemá tolik vrstev oblečení jako já. Kvůli dvěma svestrům jsem nebyla schopná dopnout kabát, do své huňaté šály jsem se prakticky mumifikovala, moje rukavice měly vlastní rukavice, a stejně jsem klepala kosu. Kdyby aspoň už konečně začalo sněžit! Zatím ale bylo jen sucho a mráz, holé stromy se snažily odolat náporům větru a všechno bylo smutně vybledlé. Moje nejoblíbenější část roku úplně postrádala styl pohlednic, co prodává paní Greenová ve svém papírnictví. Asi jí nafotím malebné obrázky zmrzlého bahna, přidám nápis „Vítejte ve skutečném Chester’s Hill“ a vyměním je za ty lživé kýče.

Možná si teď říkáte, kdo jsem a co jsem provedla s Addie, největší milovnicí adventu, uctívačkou Vánoc a holkou, co by zdobila stromek tři minuty po Halloweenu. Addie je letos Grinch. Všichni se na ni vykašlali. Rodiče nestihnou Vánoce, protože zkoumají mikroby v ledu, nejlepší kámoš se stěhuje tisíce mil daleko a půlka školy si myslí, že je homosexualita nakažlivá a ona je přenašeč. Kéž bych mohla pár měsíců hibernovat a vzbudit se až na závěrečné zkoušky.

Místo toho jsem si to pádila rychlostí olympionika se zlomenou nohou do tepla knihkupectví pana Blacka pro tu novou dračí fantasy, o které BookTok tvrdí, že jestli si ji nepřechtu, dopustím se chyby planetárního významu a strávím zbytek života ve zmaru a sebelítosti. A taky kvůli Scottovi.

Navzdory vlně tepla, která mě praštila do obličeje po otevření dveří, mi zamrzl úsměv na rtech, když jsem se místo veselého sedmdesátníka střetla s chladným pohledem povědomých šedých očí. Dívaly se na mě zpoza do čela padajících

vlasů, které byly o kus delší, než jsem si je pamatovala – na-
posledy mu sotva vykukovaly zpod helmy a jen lehce se krou-
tily na krku, ale teď bych dokázala loknu, co mu visela do čela,
minimálně dvakrát omotat kolem prstu. Při pomyslení na mé
ruce v jeho vlasech mi přeběhl mráz po zádech.

Jaxon Black byl zpátky... a snad ještě hezčí než dřív.

Už jako kapitán našeho hokejového týmu byl ultimátní ko-
řistí poloviny holek v tomhle městě, které snily o tom, že
zrovna ony budou tou, která si udrží jeho pozornost na delší
dobu než pár dní; a platonickou láskou té druhé poloviny,
která měla dost rozumu na to, aby ho obdivovala jen zpo-
vzdálí.

Co ten tady dělal?

A proč se na mě najednou díval tak našťvaně?

Polkla jsem vzrůstající nervozitu z jeho nepřátelského po-
stoje a odhodlaná na sobě nedat nic znát jsem vykročila smě-
rem k pultu s pokladnou, o který se opíral úplně stejným
způsobem jako jeho dědeček. Bohužel však postrádal jeho
vřelost.

„Tak co to bude?“ vyštěkl tónem, který naznačoval, že po-
chybuje o tom, zda vůbec umím číst, a dál mačkal něco na
kase.

„Knihu, prosím,“ odsekla jsem mu podobně jedovatě.

„Vážně?“

„Ne asi, já si do knihkupectví chodím kupovat pánvičky.“

Říkala jsem, že jsem z něj nervózní? Tak to už neplatilo! Teď
jsem byla ze sedmdesáti procent Hulk a ze zbylých třiceti
někdo, kdo se zelenáče snaží udržet na uzdě. Asi se mu za-
řezávaly boxerky do zadku, že byl takový nepříjemný, respek-
tive jsem doufala, že k tomu měl nějaký dobrý důvod a ne-
choval se jako namyšlený blbec jen tak z rozmaru.

Než mi ale stačil odpovědět, objevil se za ním pan Black
senior ve vánoční kravatě se začtenými elfy, kterou jsem mu
dala před pár týdny k narozeninám.

„Addie!“ zvolal a s rukou varovně položenou na Jaxonově rameni se na mě šťastně zazubil. „Už jsi tady nebyla víc než týden, bál jsem se, že se ti něco stalo.“

„Babi potřebovala pomoci s vraždou, a navíc jsem si posledně koupila pět knih, to mi nějakou chvíli vydrželo.“

„Připomeň jí, jak mi slíbila, že se příští mrtvola bude jmenovat po mně.“

„Není třeba, zrovna dneska ráno jsem stoupla do kaluže krve Ronalda Blacka, kterého nůžkami zapíchla žárlivá švadlena. Babi potřebovala zjistit, jak rychle se krev srazí,“ dodala jsem, aby si nemyslel, že ta louže byla pravá a babi doopravdy někoho zabila.

Zatímco jsme si s panem Blackem povídali o dalším románu mojí babičky a jejích děsivých experimentech v rámci rešerší, Jaxon se někam ztratil. Přiměla jsem se po něm nerozhlížet. Ať už do něj vjelo cokoli, nebudu si jím ještě víc kazit začátek adventu. Ostatně co na něm záleží, nejsme kámoši nebo tak něco. Naposledy jsme spolu mluvili možná před rokem a půl, kdy mě na školní chodbě požádal, abych mu uhnula z cesty. Byla to zatím nejdelší konverzace, jakou jsme spolu vedli.

Nezahlédla jsem ho ani po cestě k jednomu ze zadních regálů s fantasy, kam mě nasměroval pan Black poté, co jsme si zanádalí na sociální sítě (nesnášíte je za to, jaké jsou to manipulativní mrchy, ale knížky umí prodávat hezky). Místo toho jsem si ale všimla Scotta, který se prodíral davem holek. Až teď jsem si uvědomila, kolik jich tu dnes je. Zvláštní...

Popadla jsem knihu, energicky na něj zamávala a vyšla mu vstříc. Na přivítanou jsem ho objímala o pár chvilék déle než normálně, protože od pozítří už si budeme objetí posílat leda tak přes gify ve zprávách.

„Já myslela, že je gay,“ ozvalo se za Scottovými zády.

„Taky že jo, od té doby, co se s ní vyspal,“ odpověděl předstíraným šepotem jiný, otravně pisklavý hlas patřící královně drbů Millie. Její Instagram sledovala celá škola. Všichni chtěli

„být v obraze“ a Millie si nikdy nenechala nic pro sebe. I teď si dala extra záležet, aby to její „šeptání“ všichni včetně mě dobře slyšeli. „Dej si pozor na svého kluka, Brittany, ještě ti ho taky zkazí.“

Už už jsem měla na jazyku jednu ze svých kousavých poznámek, ale Scott mě zatáhl za polici plnou detektivek a opřel se o ni vedle mě.

Spolkla jsem těch pár jedovatých slov, co se mi drala z pusy, a podívala se na něj.

„Brzy je to přestane bavit, uvidíš,“ chlácholil mě.

„Ale prosím tě! V tomhle městě žije pět a půl lidí, tady když se něco stane, mluví se o tom ještě další tři roky,“ vzdychla jsem rezignovaně. „Dokonce i Julesino dítě bude o svém nezodpovědném otci slyšet, dokud nezemrou všichni pamětníci a někdo nespálí městské kroniky.“

„Tak si najdi kluka, který umlčí všechny pomluvy, nebo doufej, že Santa letos přinese nějaký větší skandál, který odvede jejich pozornost.“

„To je tvůj geniální plán? Mám někoho sbalit, nebo doufat v cizí neštěstí?“ odfrkla jsem si. „Možná bych mohla před tím vším utéct jako ty.“

„Promiň, že tě tu nechávám samotnou, ale...“

„Já vím, jestli chceš vyhrát naši sázku a do konce střední políbit nějakého ukrutně krásného kluka, potřebuješ odsud vypadnout,“ vtipkovala jsem. Tak napůl.

„A táta navíc dostal fakt dobrou práci. To jen aby bylo jasno, že nezdrhám proto, abych nebyl jediný gay v okruhu padesáti homofobních mil,“ ujistil mě Scott.

„Já myslím, že nejsi jediný.“

„Bryan,“ vyhrkli jsme oba najednou.

„Na mě trochu hloupý, nic proti.“

„Od kdy je inteligence překážkou v líbání? Navíc některé tužky v penále musí být trochu tupé, abys ty mohl být nejostřejší,“ smála jsem se.

„Taky pořád předstírá, že se mu líbí holky, protože být v tomhle městě vyoutovaný není vůbec lehké,“ dodal Scott a zklamaně sklopil zrak k zemi.

„Tak co jsi mi přinesl?“ vyhrkla jsem rychle a snažila se nasadit veselý tón. Z imaginárního dešťového mraku nad našimi hlavami už lilo jako z konve a chtělo to změnu tématu.

Scott mi věnoval jeden ze svých pokřivených úsměvů a z batohu vytáhl stoh dopisních obálek převázaných stužkou. Zmateně jsem na ně koukala a nebyla si jistá, jestli je mám začít otevírat, nebo chce, abych je omarkovala a poslala Santovi na severní pól. A tak jsem jen nakrčila obočí v němé otázce.

„Vyrobil jsem ti adventní kalendář,“ řekl nakonec. „Každý den otevřeš jednu obálku a najdeš v ní něco ukrutně moudrého.“

Rozhodla jsem se nechat si pro sebe poznámku o tom, že vrchol moudra ve Scottově podání je písnička od Hoziera.

„A to není všechno,“ prohlásil a pyšně zvedl bradu o kousek výš. „Taky tam máš na každý den nějaký úkol, aby ses tu beze mě nenudila.“ Vyděšeně jsem na něj vykulila oči, protože tady pan sporták milující dobrodružství a adrenalin by neměl vymýšlet úkoly pro průměrně líné smrtelníky, jako jsem já. Okamžitě jsem si začala představovat výzvy typu „ulov v lese medvěda“ nebo „přihlas se na zimního Spartana“ a nadechla se k protestu. Scott si mě ale nevšímal a začal se znovu přehrabovat ve svém batohu. „Kromě úkolu a moudra je tam ještě pár dalších drobností, co se ti budou hodit do tvého nového adventního deníku,“ řekl a na obálky v mé ruce položil i tmavě zelený zápisník, svou starou kapesní tiskárničku a přesně 24 fotopapírů.

Koukala jsem na všechny ty věci a nevěděla, co si s nimi počít.

„To pochopíš,“ ujistil mě. „Dnešní obálku jsem už otevřel a všechno to najdeš na začátku deníku. Už tam chybí jen první kapitola.“

„První kapitola čeho?“

„Dvaceti čtyř dnů života Adeline Redwoodové,“ odpověděl.

„Addie,“ opravila jsem ho, ale on se jen pobaveně zašklebil a pokračoval:

„Nemůžu dopustit, abys letošní svátky strávila v předvánoční depce. Vždyť sis nekoupila ani jeden adventní kalendář, a to jich máš normálně minimálně pět!“

Smutně jsem pokrčila rameny a snažila se nemyslet na to, že budu celé svátky úplně sama. Teda s babi, ale ta, když píše, nemá čas na nic jiného, a navíc mě většinu času trochu děsí.

„Budu už muset běžet,“ řekl opatrně Scott. „Mám toho ještě hodně na sbalení.“

„Děkuju za ten kalendář,“ špitla jsem a znovu ho objala. Když se chtěl odtáhnout, nedovolila jsem mu to, potřebovala jsem nejdřív zaplašit slzy, co se mi draly do očí, a nasadit výraz, kvůli kterému se Scott nebude cítit ještě provinileji. Už tak se jen kvůli mně snažil nedávat najevo nadšení ze stěhování. A já jsem se na oplátku snažila aspoň trochu radovat s ním.

Nakonec jsem ho pustila.

„Zítra ve škole?“ rozloučila jsem se.

„Mám tě fakt rád, Addie,“ utrousil, než mi zmizel z dohledu stejně rychle, jako mi brzy zmizí ze života.

„Tohle je na houby!“ zamumlala jsem si pro sebe a z přemíry frustrace nakopla regál. Vlna bolesti, která mi z prstu u nohy vystřelila snad až ke krku, mě rozptýlila právě ve chvíli, kdy jsem si chtěla začít sobecky přát, aby se něco pokazilo a Scott nakonec neodjel. *Špatné myšlenky, Addie! Fujky fuj!*

„Bereš si tu knížku?“ ozvalo se zpoza regálu, který se před chvílí stal terčem mého útoku, a mně dnes podruhé přeběhl po zádech mráz z Jaxonových šedých očí.

16

3

7

11

24

6

20

4

15

13

8

9

21

10

22

5

12

23

17

19

18

14

1

2. PROSINCE

PONDĚLÍ

VÝZVA:

KUP SI DALŠÍ ADVENTNÍ
KALENDÁŘ A UŽIJ SI,
ŽE MŮŽEŠ OTEVŘÍT
HNED DVĚ OKÝNKA
NAJEDNOU

Odjede ti nejlepší kámoš, tak se
tu díru ve svém životě snažíš
zaplnit objímáním plyšákem

VÁNOČNÍ SONG:

Lindsey Stirling:
I Saw Three Ships

KOUKNI NA:

Ledové království II

DNEŠNÍ VIBE:

It Is What It Is
Jenna Raine

Flowers bloom
in the rain
Growing up is a pain
And it is what it is
Okay! It's not the
end of the world

Addie

Ahoj, mami ❤️ Já vím, že si tohle přečteš asi až po Vánocích. Babi říkala, že se vám posunul návrat na základnu, ale sama jsi mi kladla na srdce, že se mám ozvat, kdykoli si na tebe vzpomenu

Addie

Ale neboj, pětkrát denně ti psát nebudu 😊

Addie

Co je nového? Babi zavraždila pana Blacka nůžkami, ale pak si to rozmyslela a včera večer ho převraždila štouchnutím z útesu, pořád nesněží, Scott zítra odjíždí, ale vyrobil mi adventní kalendář! Hele:

Addie

Taky jsem se rozhodla koupit tátovi k Vánocům mobil a mám v plánu prolomit jeho odpor k technologiím 🦵
Pozdravuj ho ode mě 😊

Díky Scottovu adventnímu kalendáři mi včera večer stoupla vánoční nálada z nuly na deset procent. Svůj nový zápisník jsem otevřela, jakmile jsem překročila práh domu a sundala dvoje rukavice. Úvodní stránka už byla zčásti zaplněná a pod nápisem 1. prosince jsem našla nalepený první úkol: začít si psát deník. Na moje zápisky bylo vyhrazeno hned několik prázdných stran, než jsem nalistovala 2. prosince s vyznačenými boxíky, kam jsem zjevně měla lepit věci schované v obálkách a doplňovat zbytek. To samé bylo po pár prázdných stránkách u 3. prosince, u 4. byl vzkaz od Scotta, ať nejsem zvědavá a nepředbím. Pousmála jsem se nad tím, jak dobře mě zná, vrátila se k dnešku a roztrhla druhou obálku.

Jako první jsem z ní vytáhla moudro, které na rozdíl od včerejška nebylo od Hoziera. Trochu jsem se bála, že mě Scott přinutí strávit advent se svým oblíbeným zpěvákem. *Growing up is a pain... To teda je!* pomyslela jsem si a sáhla po tipu na film nebo seriál.

Addie

Ledové království jsem viděla!

Addie

Nejlepší je Olafův recap jedničky 🙏❤️
Čau, jsem Anna, vezmu si prvního,
koho potkám. Elsa se vztekne. Sníh! Sníh!
Utečte! Ledový palác! Jen pro jednoho 😂

Scott

Vůbec mě nepřekvapuje,
že to umíš nazpaměť 😊

Addie

Tak proč mi to doporučuješ?

Scott

Nechtěl jsem nic riskovat a naplánoval jsem
ti 24 rewatchingů, o kterých vím, že nezklamou

Addie

Scott

Netvař se, že ti to vadí 🙄
Nebo mi snad chceš tvrdit, že ses
včera nedívala na Dashe & Lily?

Addie

Možná jsem si pustila svou oblíbenou
epizodu s ošklivými vánočními svetry 🤔

Addie

Což mi připomíná, že když tu nebudeš, nemám
s kým jít na svetrovou party 🤔 A to mám
na letošek koupený jeden fakt hrozný!

Addie

Scott

Fuj 🤢

Addie

A to je teprve základ, ještě
ho musím dozdobit 😎

Scott

Hlavně že jsi vloni říkala, jak je
tahle městská tradice trapná

Addie

Protože jsem měla nudný svetr,
prohrála s ním soutěž o tři hlasy
a Millie mě „nechtěně“ polila punčem

Addie

Letos to mělo být jiné 🤔

Scott

Já ti nějaký doprovod seženu 😊
Nebude samozřejmě tak skvělý
jako já, ale nic se neboj

Addie

Bojím 🤨

Scott

Co říkáš na dnešní úkol?

Addie

Ještě jsem se k němu nedostala, moment

Addie

No tak ten jdeš ale vybírat se mnou! 😎

Scott

Neboj, počítám s tím 🤔
Vyrazíme hned po škole

Normálně čekávám na Scotta na parkovišti, ale dnes měl zpoždění a já začínala kvůli mrazu postupně přicházet o prsty na nohou. Měla jsem si vzít teplejší punčocháče, ale chtěla jsem podpořit svou téměř neexistující radost z adventu a oblékla si své oblíbené s pruhy ve stylu vánočních lízátek. A tak jsem se musela přesunout dovnitř a opřená o jeho skříňku jsem si z dlouhé chvíle oloupávala lak na palci, když tu jsem zaslechla své jméno.

„Kámo, tak tu jsem nikdy s nikým neviděl. Když teda nepočítám to fiasko se Scottem,“ řekl vysoký blondák, ve kterém jsem poznala kapitána našeho hokejového týmu. Byl natočený bokem ke mně a očividně si nevšiml, že stojím v doslechu.

„Taky jsem o ní slyšel už kdeco, ale zase je docela hezká, chtěl jsem ji pozvat na party po pondělním zápase,“ odpověděl mu... nějak jsem si nedokázala vzpomenout na jméno.

„Já bych do ní teda nešel. Navíc Millie říkala...”

„Můžu od tebe dneska opisovat?“ ozvalo se těsně vedle mého ucha a já leknutím skoro vyletěla z kůže. Scott se pobaveně opřel o skříňku a očima zabloudil ke dvěma klukům opodál.

Podezřívavě jsem si ho změřila. Měla jsem takové tušení, že to udělal naschvál, abych nezjistila, co o mně říkála Millie. Jako kdybych všechny ty klepy neslyšela už tisíckrát. Měla jsem jich po krk.

„Mám něco s ušima, nebo jsi říkal OPISOVAT?“ zeptala jsem se s upřímným překvapením v hlase.

„No co! Příští týden nastupuju na novou školu, tak jsem si chtěl zkusit beztrestně zapodvádět,“ uchechtl se a já v tu chvíli věděla, že to stejně neudělá. Scott byl ten nejpoctivější kluk na planetě, což bylo na jednu stranu opravdu chvályhodné, ale taky zatraceně otravné. Vysportovaný intelektuál se srdcem ze zlata. Naštěstí je to prakticky vyhynulý druh, jinak bych se začala za svoji podprůměrnost opravdu stydět. *Ještě že jsem docela hezká*, pomyslela jsem si a ohlédla se za klukem beze jména. Už byl ale bohužel pryč.

„Logan je děvkař a bitkař. Podle mě se už tolikrát praštil do hlavy, až se divím, že si ještě umí zavázat tkaničky,“ řekl Scott, když si všiml, kam se dívám.

„Vidíš! Říkala jsem ti, že pokud jde o kluky, nedá se mi věřit.“ Scott byl ze všech, o které jsem kdy měla zájem, jediný normální, ale vzhledem k tomu, jak to mezi námi dopadlo, ho nepočítám.

„Neboj, mám pár adeptů na tvůj doprovod na svetrovou party. Dneska jim dám vyplnit dotazníky.“

„Dáš jim vyplnit co?“ zhrozila jsem se, ale Scott už mířil do třídy.

„*Zločin a trest* od Dostojevského? Tohle je něčí oblíbená kniha? Co si pak čte, když chce něco lehčího? *1984*?“ kroutila jsem nevěřícně hlavou, zatímco jsme se Scottem kráčeli od autobusu ke světýlky ověčenému vchodu obřího obchodáku. „A ještě mi řekni, jak to, že ti tohle vůbec někdo vyplnil? To jim jako nepřišlo divné, proč potřebuješ vědět, jestli jsou tým Edward, nebo Jacob?“

„Nebo Carlisle,“ dodal Scott. „Chtěl jsem zjistit, kdo z nich má vytříbený vkus a vybere si sexy upířího doktora.“

Já bych teda zakroužkovala Jaspera, ale nechala jsem si to pro sebe. Tuhle hádku už máme se Scottem za sebou a nehodlám ji znovu začínat minimálně do dalšího maratonu *Stmívání*. Pokud se teda ještě někdy uvidíme, jestli si v nové škole nenajde jiné kamarády a nezapomene na mě.

„Moc dobře vím o tvé slabosti pro namakané týpky,“ pokračoval Scott a začal pěst, aby mu naběhl biceps, který si pyšně pomačkal. „Takže jsem obešel pár hokejistů, co nejsou úplně tupí, a nakecal jim, že dělám průzkum pro jejich trenéra.“

„Ne,“ prohlásila jsem rezolutně.

„Jak jako ne?“ naježil se Scott.

„Tohle je za A šílené a za B na tu party prostě nepůjdu.“

„Kolikrát jsi vynechala svetrovou party?“

„Ještě nikdy.“

„A kolik výher v přehlídce ti chybí, abys pokořila rekord pana Silverschmidta z roku 2002?“

„Jedna.“

Měl pravdu, nemůžu tam nejít. Ale taky tam letos rozhodně nemůžu jít sama, školní drbny by mě roznesly na kopytech a nikdo by nehlasoval pro můj svetr. A vánoční slepice to prostě musí vyhrát!

„Pojď mi radši pomoci vybrat ten kalendář.“ Nechtělo se mi už řešit můj zoufalý nedostatek potenciálních nápadníků, a tak jsem Scotta vzala za rukáv a táhla ho do nejbližšího obchodu.

„V tom tvém úkolu byl sice zmíněný jen jeden kalendář, ale myslíš, že bych si mohla koupit dva?“ Bylo na čase jít vánoční náladě trochu naproti, a navíc bych si tak dnes směla otevřít hned čtyři okýnka. To by mohlo alespoň trochu zaplnit to prázdno, které tu po Scottovi zůstane. Utopím stýskání v čokoládě a vonných svíčkách, možná v šálku vánočního čaje... Nebo že bych si letos koupila Dobbyho ponožkový kalendář?

„Já hlasuju pro Dobbyho,“ zvolal Scott a zvedl ruku, aby dodal svému hlasu patřičnou váhu. Ani jsem to nemusela vyslovit a on přesně věděl, na co myslím. Bude mi fakt chybět!

Dobbyho kalendář bohužel neměli, ale nevádí, objednáám si ho pak online, a z těch čokoládových jsem měla největší chuť na Hershey's Kisses v kýčovitě krabici se sněhulákem na bruslích.

„Myslíš, že jsem už moc stará na to, abych si od Santy přála plyšáka?“ zeptala jsem se a ukázala na jednorožce s duhovým rohem, který se tak tak vešel do police před námi. „Navíc má spínací kopýtko, abych ho mohla nosit kolem krku a předstírat, že mě objímá!“ vysoukala jsem ze sebe pisklavým hláskem obaleným v roztomilosti.

„A tady mají novou kolekci vánočních sněžítek!“ přisadil si Scott.

„Neměla bych, už je nemám kam dávat.“

„Právě proto si pořídíš minimálně jedno nové, protože o Vánocích si máš dělat radost, ne starosti.“

Se dvěma novými sněžítky v tašce jsme následující hodinu strávili hledáním blbostí, co si nikdy nekoupíme. Scott docela vážně hrozil, že mi na Vánoce nadělí kávovar do sprchy Bathe & Brew, a já docela vážně souhlasila. Myslím, že jsme naším hlasitým dohadováním odradili nejednoho zákazníka a jen zázrakem nás nevyvedla ochranka.

Napomenutí přišlo až poté, co se Scott snažil vlézt Santovi do saní, aby si s ním udělal selfíčko. Tak jestli nechtějí, aby

jim lidi sahalí na dekorace, mají je dát za plot z ostnatého drátu. Jinak je to prakticky pozvánka k dovádění mezi soby.

„Jsem si myslel, že tu budu muset ukáznit partu neposlušných děcek, a místo toho tu najdu tebe,“ ozvalo se za našimi zády.

„Connore!“ zakřenil se Scott a plácnul si s dlouhánem s dolíčky ve tvářích, který tu soudě podle jmenovky na košili pracoval. „Pamatuješ si Addie?“ zeptal se ho a mávl svým směrem. Nesměle jsem se na něj usmála a vysoukala ze sebe slabé čau, které mi Connor mnohem sebejistěji opětoval.

„Chodíme... teda chodili jsme spolu na laborky a matiku,“ představil ho Scott.

„Nevím, co si bez tvého geniálního mozku počnu. Bude zázrak, jestli to sám doklepu ke zkouškám,“ posteskl si Connor. „Nebo sis to rozmyslel a zůstáváš? Jestli totiž jo, nechceš mi sem přijít v neděli dělat Grinche nebo Kdovíky?“

„Zítra odjíždím, takže smůla,“ odtušil Scott. „Ale Addie by mohla!“

Překvapeně jsem se na něj podívala, ale než jsem stačila protestovat, už ze sebe sypal něco ve smyslu, že bych byla skvělá Marta Kdovíjaká.

Connor si mě změřil od hlavy až k patě a trvalo mu to o sekundu déle, než by bylo slušné. Odvrátil zrak, až když jsem se nervózně ošila, což mu vrátilo dolíčky do tváří.

„Jsi tým Edward, nebo Jacob?“ zeptal se Scott a já mu věnovala jeden vyděšený pohled a jeden šťouchanec loktem do boku, aby toho okamžitě nechal.

„To nic, Scott má zrovna slabost pro třpytící se upíry, tak se všech ptá,“ zalhala jsem.

„Dáš mi na sebe číslo, ať se můžeme domluvit na tu Martu?“ poprosil mě Connor a podal mi mobil, abych do něj natukala svůj telefon. „Nemusíš si nic chystat, kostýmy máme a harmonogram ti ještě pošlu. Prachy za to teda nejsou, ale dám ti nějaké poukázky, jestli je to v pohodě.“

Chvíli jsem váhala, ale nakonec jsem po nabízeném mobilu přece jen sáhla. Za ty poukázky pak za trest koupím tady dohazovači Scottovi budík s ječící kozou, což jsem mu oznámila hned poté, co si s Connorem odbyl pokec o ničem a rozloučil se.

„Co to jako mělo být? Od kdy je mým koníčkem se produčirovat před bandou lidí, a ještě navíc v upnutých šatech Marty Kdovíjaké?“

„Mohla jsi přece odmítnout!“ bránil se Scott.

„Fakt?! Protože po tom, cos mě tak bezostyšně navrhnul, bych určitě nevypadala jako totální kráva.“

„Jo, jasně, to je určitě ten důvod, proč jsi souhlasila,“ utrousil s notnou dávkou sarkasmu v hlase. „Tak se ho pak nezapomeň zeptat, jestli by s tebou nešel na tu party.“

Addie

Kam jsi zmizel?

Scott

Nechtěl jsem se znovu loučit

Addie

Budeš mi chybět víc než Olafovi
jeho mrkvičkový nos 🥺😭

Scott

Posílám vřelá objetí 🤗

21

10

22

5

12

2

23

17

19

18

14

1

3. PROSINCE

ÚTERÝ

VÝZVA:

ZKUS DNES NĚJAKOU
NOVOU HUDBU

VÁNOČNÍ SONG:

One Republic:
Dear Santa

KOUKNI NA:

Milostná past

DNEŠNÍ VIBE:

Unwritten

Natasha Bedingfield

**Drench yourself
in words unspoken
Live your life with
arms wide open
Today is where
your book begins**

Héééj, Lorein má
problémy s láskou...

Máme kočku. Jmenuje se Kóča (já vím, moc originální to není, ale bylo to narychlo). Je vyhublá, pajdá na jednu nohu, chybí jí kus ocasu, ale babi ji včera našla v popelnici a od té doby jsou nejlepší kámošky.

Mám teda trochu podezření, že by se Kóča kamarádila s kýmkoli, kdo by jí servíroval masíčko.

„Komisařka Greyportová má taky kočku,“ obhajovala babi přítomnost zvířete neznámého původu v naší domácnosti.

„Komisařka Greyportová má jenom to, co jí napíšeš,“ argumentovala jsem.

„Zajímalo by mě, jestli dokáže kočka doopravdy někomu vyškrábat oči. To by byla tak skvělá vražda!“ zamyslela se a já věděla, že v tu chvíli jsem ji ztratila. Babi se bez dalšího slova odebrala do pracovny, aby si vygooglila možná úmrtí způsobená kočkou a potenciálně je ihned použila ve své nové detektivce.

Kóča na mě chvíli civěla, jako by věděla, že jsem se právě pokusila ohrozit její střechu nad hlavou, a pak mi načurala do zimních bot. *My teda besties asi nebudeme*, pomyslela jsem si, zatímco jsem klouzala z kopce v podzimních polobotkách. Naštěstí mi ladí k tvídovým šatům s mašlí, co jsem si dneska oblékla speciálně proti splínu z prvního dne bez Scotta, a dobrý pocit z toho, že mi to sluší, mi jistě usnadní loučení se s prsty na nohách, až o ně přijdu kvůli omrzlinám.

Když jsem dorazila do školy, našla jsem pod dvířky své skříňky zastrčenou pozvánku na předvánoční exhibiční utkání našeho hokejového týmu.

Jako by to vůbec bylo potřeba!

Hokeji se v našem městě nedalo vyhnout, tímhle zápasem žili všichni a už měsíc jím byla ověšená celá škola, výloha snad každého obchodu na náměstí, hlásali to v místním rádiu a vyhradili na oznámení celou nástěnku před radnicí. Kdo by se opovážil nejít, může rovnou balit kufry a stěhovat se pryč. Tady se šolichání na ledě bralo fakt vážně, ostatně už tři kluci z Chester's Hill to dotáhli do NHL a čtvrtý k tomu měl našlápnuto. Jestli to teda pořád platí. Bylo totiž zatraceně divné, že je Jaxon uprostřed sezony doma. Všichni si šuškali o tom, jestli svou slibnou kariéru náhodou nevzdal a proč.

Pro mě za mě, ať se místo hokeje věnuje klidně pletení deček! Třeba by z toho byl konečně ten skandál, který zastíní můj drobný milostný přešlap. Nechápejte mě špatně, já jsem fakt ráda, že si Scott vyjasnil svou sexualitu, ale maloměsta, jako je to naše, jsou v tomhle krutá. Lidi tu nafouknou každou blbost do gigantických rozměrů, řeší ji nekonečně dlouho a pořád dokola.

„Podle mě je divná, nikdy s nikým nechodila a pak se dá dohromady s tou buznou...“ utrousil právě teď jedovatě Emmett, který se při tom pomlouvání ani neobtěžoval ztlumit hlas, i když si všiml, že stojím ve frontě na laboratorní vybavení hned za ním. Tenhle typ ubohých hejtů mě zas až tolik nezraňoval. Byly otravné asi jako moucha v ložnici. A na tu si můžete vzít plácačku.

„Smrdí to tady kouřem. Emmette! Že ty ses zase snažil používat hlavu a zavařil sis mozeček?“ utrousila jsem, zatímco jsem se natahovala pro svoji kádinku. Než mi na to stačil cokoli říct, otočila jsem se na podpatku a zamířila zpátky ke své lavici. Holt ne každá evoluce vede k vyšším formám života.

„Jaké to je, mít sex s někým, koho vůbec nepřitahuješ?“ zeptala se mě Jessica o dvě vyučovací hodiny později na matice. A tohle na rozdíl od Emmettových blbých keců zabořilo. Jen stěží jsem zamaskovala, jak moc se mě ta otázka

dotkla, protože naše poprvé se Scottem mělo být dokonalé. Znali jsme se, měli jsme se rádi, a stejně to bylo celé takové... Zavřela jsem tu vzpomínku zpátky do šuplíku a na Jessicu se jen neurčitě usmála bez dalšího komentáře.

„Hele, už je tady zase,“ pokynula ke mně bradou Millie, když jsem odpoledne vkročila do Blackova knihkupectví.

„Asi si chudinka myslí, že má u Jaxona šanci,“ dodal jeden z jejích umpalumpů a já se v důsledku té poznámky rozhlédla po Jaxonově typicky zamračené tváři. Doufala jsem, že tu dneska nebude, že se prostě zastavím za panem Blackem a vyprosím si u něj druhý díl té otravně čtivé romantasy, co jsem si tu předevčírem koupila, aniž bych musela čelit blbé náladě jeho vnuka. Na rozdíl od Millie jsem tu doopravdy byla kvůli knížkám.

Bohužel mi dnes hvězdy nepřály.

Nejenže jsem ho zahlédla přímo za pokladnou, navíc mě přistihl, jak zírám. Ano, nejdu proti proudu, taky se mi líbí Jaxon Black, nejsem ostatně slepá. Naštěstí jsem ale v týmu těch rozumných, co ho obdivují jen zpovzdálí. Jakmile totiž promluví, jeho kouzlo dost vyprchává. Ne, že bych to po těch teď už dvou větách, co jsme si vyměnili, dokázala říct na jistotu, ale mně se většinou líbí úplní idioti (s výjimkou Scotta), takže si dovolím věřit svému špatnému vkusu.

Rychle jsem uhnula pohledem a schovala se před ním za gramofon, který vždycky hrál mezi regály s vinyly. Následně zaujaté prohlížení desek jsem si omluvila tím, že jsem přece dnes měla od Scotta v kalendáři za úkol objevit nějakou novou muziku a náhodný výběr na Spotify nemá takovou váhu.

K debutovému albu kapely 4Rhythm jsem si přihodila další dvě knihy a po hlubokém nádechu je nesla k pokladně, kterou

stále okupoval Jaxon. Doufala jsem, že když budu dlouho vybírat a zdržovat, zmizí, ale nezdálo se, že by měl konec směny.

Jak to, že není ve škole? Má hokejové stipendium na prestižní univerzitě, neměl by teď být doma. A už vůbec ne tady v knihkupectví. Spočítala bych na prstech jedné ruky, kolikrát během střední dědovi pomáhal. A teď je tady, jak se zdá, pořád.

Ještě chvíli jsem si dovolila dumat nad Jaxonovým záhadným návratem do Cherster's Hill a novou kariérou knihkupce, než jsem všechno vybrané zboží položila na pult přímo před něj.

Mlčky ho začal markovat a ticho mezi námi bylo příšerně nepříjemné. Měla jsem nutkání ho něčím prolomit, ale samozřejmě mě zrovna vůbec nenapadalo čím. Jaxon si musel všimnout mého utrpení, protože po několika dalších neko-nečně dlouhých sekundách konečně otevřel pusou.

„Děda tvrdí, že jsi náš nejvěrnější zákazník, Adeline,“ pro-nesl svým sametově chraplavým hlasem a mé jméno poma-lu převalil na jazyku.

„Addie,“ vyhrkla jsem automaticky a on se v reakci na to pousmál.

Pousmál je možná silné slovo, protože Jaxon se smál asi tak často, jak nad Zemí přelétala Halleyova kometa (ušetřím vám googlení, je vidět jednou za zhruba 75 let).

„Nenašla jsem to vzadu ve fantasy, ale potřebovala bych druhý díl...“ Konec věty jsem nechala viset ve vzduchu, když Jaxon ukázal na vyskládanou hromadu knih s bronzovými obálkami, u které se naparovala Mille a její kámošky. Asi proto jsem si těch knížek původně nevšimla, téhle partě jsem se totiž sna-žila vyhnout tak velkým obloukem, jak jen to bylo možné.

Pohlédla jsem zpátky na něj a nadzvedla obočí. Jak ví, po jaké knize jsem se ptala?

„Taky jsem ji četl,“ zamumlal.

Překvapením mi skoro vypadly oči z důlků. Nějak jsem si nedokázala představit Jaxona, jak čte něco jiného než živo-topis Wayne Gretzkyho. Vždycky žil jenom hokejem.

„Takže asi víš, že po tom konci se prostě nedá nepokračovat,“ poznamenala jsem, abych se ujistila, že jsem se jen nepřeslechla.

„Jo, jsem na straně 150,“ přiznal. „A kdyby tu nebylo pořád plno, byl bych mnohem dál,“ povzdychl si a očima zabloudil k hloučku holek, které patřily k té skupině „vášnivých čtenářek“, co naposledy přelouskaly možná tak *Šarlotinu pavučinku*, a ještě navíc ilustrované vydání. Nešlo si nevšimnout, že od té doby, co je Jaxon zpátky, se zvýšil počet knihomolek v našem městě o čtyři sta procent, a dokonce i ty holky, co sotva dočtou post na Instagramu, chodily do knihkupectví každý den. Kdyby tu aspoň jen tak neokouněly a něco si koupily...

„Čeho tady máte hodně?“ zeptala jsem se, když se mi nad hlavou rozsvítila neviditelná žárovka značící geniální nápad.

Jaxon si mě chvíli podezřívavě měřil a nechal bobtnat další nepříjemné ticho, než pokynul k regálu s historickými romanci.

„Zasměj se,“ vybídla jsem ho a on se na mě skepticky podíval. „No dobře, tak se aspoň tvař, že mluvíme o něčem neskutečně zajímavém.“

„A co kdybychom o něčem neskutečně zajímavém doopravdy mluvili?“ nahnul se ke mně a v očích mu pobaveně zajiskřilo. Kdybych hodila veškerou logiku stranou, řekla bych, že se mnou Jaxon Black flirtuje. Ale rozum mě ještě úplně neopustil, takže jsem tyhle bláhové myšlenky zaplašila a zeptala se, co ho teda zajímá.

„Prý máte novou kočku,“ nadhodil.

„Jak to víš?“

„Dneska si u mě paní Redwoodová kupovala knihu *Jak poznat, že vaše kočka touží po vaší krvi*.“ Přisahám, že jsem na jeho tváři zahlédla miniaturní náznak úsměvu, ale zmizel dřív, než jsem ho stačila prohlásit za skutečnost, a ne odraz způsobený lampou nad našimi hlavami.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Den po dni***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.